

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba w powiększonym składzie) wydanego w dniu 7 czerwca 2006 r. w sprawie T-613/97 Union française de l'express (Ufex) i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 7 sierpnia 2006 r.

(Sprawa C-342/06 P)

(2006/C 249/10)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: La Poste (przedstawiciel: adwokat H. Lehman)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, Republika Francuska, Chronospost SA, Union française de l'express (Ufex), DHL International SA, Federal express international (France) SNC, CRIE SA

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 7 czerwca 2006 r., w którym stwierdził on nieważność decyzji Komisji 98/365/WE z dnia 1 października 1997 r. dotyczącej pomocy, którą Francja przyznała SFMI-Chronopost⁽¹⁾, w zakresie, w jakim uznała ona, że ani pomoc logistyczna i handlowa udzielona przez La Poste swojej spółce zależnej, to jest SFMI-Chronopost, ani przeniesienie klientów usługi Postadex, nie stanowiły pomocy państwa przyznanej na rzecz SFMI-Chronopost
- obciążenie l'Union française de l'express i spółek DHL International, Federal express international i CRIE kosztami La Poste poniesionymi w postępowaniu przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca przytacza trzy zarzuty na poparcie swojego dowołania.

W pierwszym zarzucie skarżąca podnosi naruszenie przez Sąd art. 6 UE i art. 6 ust. 1 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ponieważ ten sąd nie dawał wszystkich gwarancji wymaganych dla zapewnienia bezstronności, gdyż sędzia pełniący funkcje sędziego sprawozdawcy zaskarżonego wyroku z dnia 7 czerwca 2006 r. był także przewodniczącym składu sędziowskiego, który wydał wyrok uchylony przez Trybunał z dnia 14 grudnia 2000 r. w sprawie T-613/97 Ufex i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-4055.

W drugim zarzucie, który składa się z dwóch części, skarżąca podnosi, że Sąd kilkakrotnie naruszył prawo i dopuścił się uchybień proceduralnych. Z jednej strony Sąd nie orzekł, iż zarzuty, które nie znajdowały się w pierwotnej skardze skarżą-

cych, były niedopuszczalne i zbadał je naruszając art. 48 ust. 2 regulaminu Sądu. Z drugiej strony ten sąd naruszył prawo, gdyż niesłusznie uznał, że przeniesienie na spółkę zależną działalności gospodarczej z natury stanowi pomoc państwa. Sąd w szczególności naruszył to pojęcie pomocy państwa nie uwzględniając szczególnej sytuacji przeniesienia na spółkę zależną działalności gospodarczej prowadzonej wcześniej przez państwo i nie określając skutków, jakie na rynku miał zbadany środek.

W trzecim zarzucie skarżąca zarzuca wreszcie Sądowi, że nałożył na Komisję nadmierny obowiązek uzasadnienia, naruszając zarówno art. 88 WE, który przyznaje Komisji szeroki zakres swobodnego uznania w zakresie złożonych ocen gospodarczych, jak i art. 253 WE, który nie wymaga, aby uzasadnienie decyzji oddalającej skargę do Komisji było tak dokładne jak raport z ekspertyzy księgowej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 164, str. 37

Odwołanie wniesione w dniu 17 sierpnia 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 6 czerwca 2006 r. w sprawie T-10/02 Girardot przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-348/06 P)

(2006/C 249/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: D. Martin, F. Clotuche-Duvieusart, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Marie-Claude Girardot

Żądania strony skarżącej

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 czerwca 2006 r. w sprawie T-10/02;
- zasądzenie od Komisji kwoty 23.917,4 EUR na rzecz M.-C. Girardot;
- orzeczenie, iż każda ze stron zostaje obciążona własnymi kosztami poniesionymi zarówno w postępowaniu odwoławczym jak i przed Sądem Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnosząca odwołanie podnosi tylko jeden zarzut dotyczący naruszenia art. 236 WE i warunków powstania odpowiedzialności Komisji. Wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi błędną wykładnię pojęcia utraty „szansy” zatrudnienia oraz pojęcia utraty „gwarancji” zatrudnienia naruszającą granice swobody oceny, z których Komisja tradycyjnie korzysta w dziedzinie zatrudnienia i w konsekwencji błędne wyliczenie kwoty należnej od Komisji tytułem odszkodowania za utratę szansy zatrudnienia spowodowaną wydaniem przez tą instytucję bezprawnej decyzji. Zdaniem Komisji jedynie rzeczywista i określona szkoda mogą prowadzić do powstania roszczenia o odszkodowanie. Otóż w niniejszej sprawie jedyną rzeczywistą i określoną szkodą, której powstanie spowodowała Komisja, jest szkoda wynikająca z braku wyboru kandydatury zainteresowanej przez Komisję a nie szkoda wynikająca z utraty hipotetycznego wynagrodzenia.

Ponadto Komisja podnosi, że kryterium utraty wynagrodzenia przyjęte przez Sąd dla wyliczenia szkody podlegającej naprawieniu jest hipotetyczne, ponieważ jeżeli w odnośnym okresie zainteresowana byłaby zatrudniona przez innego pracodawcę aniżeli instytucje wspólnotowe i otrzymywałaby wynagrodzenie wyższe aniżeli to, które mogłaby rzeczywiście otrzymywać w Komisji, to nie powstałaby żadna utrata wynagrodzenia wymagająca naprawienia. W związku z tym Komisja uważa, że metoda przyjęta przez Sąd może również powodować dyskryminację innych kandydatów tego samego naboru w zależności od tego, czy otrzymują oni wynagrodzenie wyższe aniżeli to, na które mieli szansę otrzymać w konsekwencji naboru.

Skarga wniesiona w dniu 24 sierpnia 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-351/06)

(2006/C 249/12)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: L. Pignataro-Nolin i I. Kaufmann-Bühler, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

— Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy dyrektywy 2003/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, odnoszących się do reklamy i sponsorowania wyrobów tytoniowych⁽¹⁾ nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu transpozycji tej

dyrektywy, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji.

— obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 31 lipca 2005 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 152, str. 16.

Skarga wniesiona w dniu 25 sierpnia 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-354/06)

(2006/C 249/13)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Hottiaux, F. Simonetti, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

W skardze strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, iż nie ustanawiając wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu zastosowania się do dyrektywy 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującej udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniającej w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG i 96/61/WE⁽¹⁾, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2003/35/WE upłynął w dniu 25 czerwca 2005 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 156, str. 17